

pač pa sme stopiti višji do nižjega; no, tudi to občestvo je omejeno le na dva in dva najbližja razreda, vendar ni, da bi se stanovalci prvih razredov — sami odlični svetniki — mešali med kakšne Hudnike in Rineže, ki sta se komaj nekako ujela tu gori...

Ravno iz te uredbe pa se razvije spletkica, ki je za naša junaka takega pomena...

(Dalje prihodnjič.)

Ali se podobno zgleda

JANKO GLASER:

S POHORJA.

1.

Celi že dan iz megle jesenske se slini,
pust in zaspan se razlezel je dež po planini:
kot da poveznjen siv je dežnik preko vsega,
ves že premočen, da tenko curlja skozi njega.
Že je povsila spat svoje veje smreka;
videti ni na cesti ne voza ne človeka.
Dekla le švignila molzt je preko dvorišča,
ko sem medpotoma šel mimo kmetskega bivališča.
Težek je vonj, ki na zemljo pada od mokrega dima:
v hišo vabi popotnika, predno pride zima.

2.

Sredi posekane planje zapuščeno, črno kopišče,
poleg drvarska bajta iz smrekove skorje rjave;
prazna samuje tu, v burji le včasih poišče
še jo lovec, ki ploha zajame ga sredi goščave...
A že iz črne, silne zemlje poganjajo, glej, mlade trave;
v solncu je razživilo razdrto se mravljišče —
Megla v dišeče planinsko jutro iz zemlje vlažne se kuha:
mladje vabi iz tal, polna smolenega smrekovega duha.

*In merilo ?
9/3 921*